

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: O2 Holdings Ltd (Slough, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 stycznia 2011 r. w sprawie R 246/2009-4;
- obciążenie strony skarżącej i — w razie wstąpienia do postępowania — innych jego uczestników kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: O2 Holdings Ltd

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „can do” dla towarów i usług z klas 9, 16, 25, 35, 36, 38 i 43

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny krajowy znak towarowy zawierający element słowny „CANDA”, zarejestrowany dla towarów z klasy 25.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 15 i 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ oraz zasady 22 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 ⁽²⁾, ponieważ Izba Odwoławcza, dokonując oceny dowodów używania pozwalającego na utrzymanie praw do znaku zastosowała zbyt ściśle kryterium i nie uwzględniła w wystarczającym zakresie sytuacji zakładowej w przedsiębiorstwie skarżącej. Dodatkowo naruszenie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza niesłusznie pominęła rozmaite dokumenty przedstawione celem dowiedzenia używania pozwalającego na utrzymanie praw do znaku, na który powołano się w sprzeciwie. Wreszcie naruszenie art. 75 zdanie 2 rozporządzenia nr 207/2009 z uwagi na to, że Izba Odwoławcza nie poinformowała skarżącej, iż przedstawione przez nią dowody używania wydają się niewystarczające, i nie umożliwiła skarżącej przedstawienia dalszych dowodów na rozprawie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2011 r. — Modelo Continente Hipermercados, przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-174/11)

(2011/C 139/53)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Modelo Continente Hipermercados, S.A., oddział w Hiszpanii, (Alcorcón, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, M. Muñoz de Juan, R. Calvo Salinero, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- dopuszczenie i uwzględnienie argumentów przemawiających za stwierdzeniem nieważności przedstawionych w niniejszej skardze i stwierdzenie w związku z tym nieważności art. 1 ust. 1 w zakresie, w jakim stwierdza on, iż art. 12 ust. 5 TRLIS [hiszpańskiej ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych] zawiera elementy pomocy państwa;
- pomocniczo, o stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 w zakresie, w jakim stwierdza on, iż art. 12 ust. 5 TRLIS zawiera elementy pomocy państwa, wówczas gdy stosowany jest do nabycia udziałów oznaczającego nabycie kontroli;
- pomocniczo, o stwierdzenie nieważności decyzji z powodu istotnego naruszenia przepisów dotyczących postępowania; i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 7, s. 48).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE poprzez stwierdzenie, że środek stanowi pomoc państwa.
 - Komisja nie udowodniła, że sporny przepis podatkowy faworyzuje „niektóre przedsiębiorstwa lub produkcję określonych towarów”. Komisja ogranicza się do przyjęcia, iż przepis ten ma wybiórczy charakter z tego powodu, iż ma zastosowanie do nabycia udziałów w spółkach zagranicznych a nie w spółkach krajowych. Strona skarżąca uważa, iż rozumowanie to jest błędne i ogólnikowe. Okoliczność, iż stosowanie spornego przepisu, podobnie jak jakiegokolwiek innego przepisu podatkowego, oparte jest na spełnieniu określonych obiektywnych przesłanek, nie czyni wybiórczym samo przez się de iure lub de facto danego środka. Rozumowanie przyjęte przez Komisję prowadzi do uznania prima facie każdego przepisu podatkowego za wybiórczy.

- Po drugie odmienne *prima facie* traktowanie zawarte w art. 12 ust. 5 TRLIS, dalekie od tego, aby stanowiło ono wybiórczą korzyść, służy postawieniu na płaszczyźnie równości wszystkich transakcji nabycia udziałów, niezależnie od tego, czy są one krajowe czy też zagraniczne: w wyniku niemożności dokonania połączeń transgranicznych, amortyzacja podatkowa finansowej wartości firmy może mieć miejsce tylko na szczeblu krajowym, z którego to względu oczywiście istnieją umożliwiające to przepisy systemu podatkowego. W tym znaczeniu art. 12 ust. 5 TRLIS rozciąga jedynie tę możliwość na nabycie udziałów w majątku zagranicznych spółek, która to transakcja stanowi funkcjonalny ekwiwalent najbardziej zbliżony do połączeń krajowych, a w związku z tym stanowi część systematyki i logiki systemu hiszpańskiego.
- Pomocniczo, decyzja Komisji jest nieproporcjonalna ponieważ przynajmniej jego stosowanie do przypadków przejścia kontroli nad spółkami zagranicznymi powinno być zrównane z sytuacjami połączeń krajowych, w związku z czym jego stosowanie jest uzasadnione przez systematykę i logikę systemu hiszpańskiego.
- 2) Zarzut drugi dotyczy istnienia oczywistego naruszenia procedury poprzez naruszenie przepisów proceduralnych mających zastosowanie do pomocy istniejących.
- Zaskarżona decyzja oddala argumenty dotyczące równorzędności funkcjonalnej przepisu, poprzez brak uwzględnienia tego, iż transgraniczne połączenia wewnątrz UE okazują się w praktyce niemożliwe. Zdaniem Komisji przyjmowanie kolejnych dyrektyw UE w tej dziedzinie, z których wszystkie były późniejsze od wejścia w życie spornego przepisu, usunęło wszelkie bariery lub przeszkody, jakie mogły istnieć. Strona skarżąca uważa w tym zakresie, że nawet jeżeli przyjąć by tezę Komisji oraz jeżeli dyrektywy UE rzeczywiście usunęłyby prze-

szkody w transgranicznych połączeniach, *quod non*, to i tak mielibyśmy do czynienia z pomocą istniejącą. Tymczasem postępowanie dotyczące istniejących pomocy różni się w istotny sposób od postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie, w związku z czym dokonano istotnego naruszenia przepisów proceduralnych.

- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE poprzez naruszenie prawa przy identyfikacji beneficjenta przepisu.

— Nawet jeżeliby przyjąć, iż art. 12 ust. 5 zawiera elementy pomocy państwa, to i tak Komisja powinna była dokonać wyczerpującej oceny gospodarczej w celu określenia kto jest beneficjentem jej potencjalnej pomocy. Skarżąca uważa, że w każdym razie beneficjentami pomocy (w postaci nadmiernej ceny nabycia udziałów) będą zbywcy udziałów, a nie, jak twierdzi Komisja, hiszpańskie spółki, które zastosowały ten przepis.

Postanowienie Sądu z dnia 14 marca 2011 r. — Global Digital Disc przeciwko Komisji

(Sprawa T-259/08) ⁽¹⁾

(2011/C 139/54)

Język postępowania: niemiecki

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 z 25.10.2008.